

Vineta Bolmane (Gaigalavas pamatskolas 9. klases skolniece)

Bērni uz sniega.

Tie tik bija laiki, kad Niķis ar saviem draugiem ārdījās pa visiem pagalma stūriem. Cik tas bija jautri, jo sniega sega puikām sniedzās līdz pat ceļgaliem. Viņus nekādīgi mammas nevarēja dabūt iekšā istabā, it īpaši mazo Lūkasu ar lielajām, vienmēr apsārtušajām ausīm.

Kā jau kārtējo dienas vidū, puikas pulcējās pagalmā, lai veltu jau sen sarunāto sniegavīru, kurš sniegšies līdz pat mājas otrā stāva logam. Pie darba bija ķērušies lielais vēlējs Niķis, Lūkass un vecākais puika pagalmā - Dāvis. Sniegavīrs pēc plāna bija domāts augsts un stalts kā lielais Pēteris no trešā stāva. Sniegavīra velšana bija jautra lieta. Kad jau cimdi bija slapji, nācās iet pēc sausiem, tā visu laiku, kamēr vairs nebija sausu cimdu, ko nomainīt. Puikas vēla un cilāja tās pikas, kamēr pirksti bija zilgansārti, laiks jau bija katram iet uz savām mājām. Mammas jau klauvēja pie loga ar tādu nolūku, lai bērni nāk ēst vakariņas. Sniegavīrs tā arī palika Dāvja lielumā uzcelts un vēl ar neuzliktu cepuri galvā. Nakts priekš bērniem bija bez miega, jo prātā bija nabaga sniegavīrs, kuram galviņa laukā sala, jo nebija uzlikta cepure. Visas domas pārvērtās maigā un brīnišķīgā sapnī...

Niķis, izdzirdot savu draugu smieklus aiz logiem, strauji piecēlās, iemeta mutē pāris mammas ceptās, kraukšķīgās vafeles un steidzās laukā pabeigt sniegavīru. Viņa prātā skraidīja aizdomas, ka draugi būs pabeiguši sniegavīru bez viņa. Jā, tā arī bija! Niķim atlika iespraust tikai nu jau apsalušo burkānu sniegavīram kā degunu. Puikas vēlējās, lai sniegavīrs kļūst dzīvs tāpat kā viņi, lai viņš var skraidīt, spēlēt ķeršanas un sniega kaujas kopā ar viņiem. Leģendas bija vēstījušas, ka tālajos un lielajos ledus kalnos dzīvo Sniega karaliene, kura spēj dot dzīvību ikkatram sniega veidojumam. Ar savu auksto dvašu viņa spēja iepūst dvēseli caur saķepušajām sniega kārtām, kas klāja ķermeņus. Viņu fantāzijas vajadzēja pārvērst realitātē, tāpēc Dāvis pūlēdamies cēla sniegavīru ragavās. Katrs vilka ragavas uz maiņām, kamēr jau rokas tika satrītas sarkanas no raupjās virves. Ceļš bija tāls un šķīta grūti sasniedzams. Bija jāšķērso lielā, aizsalusī upe, jāiet cauri priežu silam un jābrauc augšā kalna virsotnē. Sērsna bija jau aptrinusi puiku ceļgalus sārtus, bet tas viņiem netraucēja turpināt ceļu. Mazais Lūkass no Dāvja pleciem ieraudzīja lielo, aizsalušo upi, tā izskatījās kā liela slidotava, kurai nav ne robežu, ne skrambu. Tuvodamies ezeram, viņi pamanīja kādu lielu vīru, kurš makšķerēja zivis. No aizmugures viņš izskatījās kā lācis, jo viņa mētelis bija brūns un šausmīgi pūkains. Vīrs no attāluma pamāja un

aicināja puikas pie sevis, jo viņam māca interese par sniegavīru ragavās. Uzzinādams par Sniega karalienes apmeklējumu, viņš izbrīnījās un iedeva mums trīs zivis, un piekodināja, lai tās mēs nekādā gadījumā nepazaudējam. Puikas nesapratnē pateicās vīram un, gribot atvadīties, atskatījās, bet vīra vairs tur, uz ledus, nebija.

Jau bija pienākusi pēcpusdiena, un puikām šausmīgi sāka gribēties ēst. Aizmirsuši sagādāt sev līdzīgu pārtiku, viņi izņēma no sniegavīra burkānu un deguna vietā ielika Niķa mēteļa pogu. Tukšā kuņģī burkāns likās tik gards! Tuvojoties tumšajam priekšu silam, puikām sāka līgoties kājas, jo tas izskatījās baiss un apdzīvots. Sperot lēnus un apdomīgus soļus, zēni tomēr iesoļoja tajā. Par laimi zeme bija gluda, un ragavas bija vilkt ļoti viegli. Apkārt bija dzirdami zaru krakšķi, vilku gaudas un cekulzīlīšu dziesmas. Puikas jau bija gandrīz ārpus šaušalīgā meža, kad viņu priekšā izlēca trīs lapsas. Necilas, noplukušas, izsalkušas, bet tomēr šaušalīgas lapsas. Dāvis ar lieliem žagariem un skaļu ūjināšanu gribēja lapsas padzīt no ceļa, bet nekā, tās ilgstoši skatījās uz zēniem un laizīja savas apsarmojušās ūsas. Niķis nesaprata, kāpēc viņas skatās tikai uz viņu, sajuzdams zivju aromātu, kas nāca no mēteļa iekšpuses. Viņš saprata, ko lapsas vēlas. Ātri nometuši katrai lapsai pa zivij, puisī skrēja ar visu jaudu laukā no meža tā, lai lapsas viņus vairs nepanāktu.

Tikai tumšajā vakara pusē viņi ieraudzīja lielos ledus kalnus, kur kalna virsotnē mirdzēja spoža gaisma, gluži kā ziemeļzvaigzne. Puikām nebija vairs spēka rāpties kalnā, viņi ielīda kādā alā, lai pārnakšnotu un no rīta rāptos kalnā. Tā ala īstenībā izradījās lifts, lai uzbrauktu kalna augšā. Telpa bija ļoti vēsa, bet, paraugoties uz priekšu, pašā tronī sēdēja Sniega karaliene. Viņa bija tik skaista, viņas kleitu veidoja mazas sniega bumbiņas, tās auskari bija lāstekas, un viņas mati bija skaisti apsarmojuši. Sniega karaliene ar vienu elpas dvašu atdzīvināja mūsu skaisto sniegavīru un nosauca to par Piciņu. Sasēdās nu jau četratā uz ragavām un no paša kalna galotnes laida lejā. Piciņš ar savu spalgo balsi aizbiedēja no meža visas lapsas, un bez rūpēm zēni aizslīdēja līdz pat pašam mājas pagalmam.

Piciņš izradījās ļoti jautrs sniegavīrs, puikas turpina ar viņu spēlēt katru dienu un pa vasaru saglabā to ledusskapī.